

Internationaal en Europees

NTFR 2025/812

INTERNATIONAAL EN EUROPEES

Op grond van verdrag ligt woonplaats profvoetballer in Duitsland

Rechtbank Den Haag 20 maart 2025, AWB - 24 _ 1680
ECLI:NL:RBDHA:2025:6307

Belastingjaar/tijdvak: 1 januari 2018 - 31 december
2020

Wetsartikelen: Art. 4 AWR; Art. 27 e AWR; Art. 2.1 Wet
IB 2001

Samenvatting

Belanghebbende is een Nederlandse profvoetballer die op 26 juni 2017 een driejarig arbeidscontract bij een Nederlandse profvoetbalclub heeft getekend. Dit contract is per 26 augustus 2018 (voortijdig) beëindigd. Belanghebbende heeft op 27 augustus 2018 een vierjarig arbeidscontract bij een Duitse profvoetbalclub (A) getekend, waar hij tot 30 juni 2022 in dienstbetrekking was. Begin augustus 2022 heeft belanghebbende een driejarig arbeidscontract bij een andere Duitse profvoetbalclub getekend. Belanghebbende is meteen na de ondertekening van zijn contract met A aan trainingen gaan deelnemen in Duitsland. Belanghebbende verbleef van 27 augustus 2018 tot 1 oktober 2018 in een hotel in Duitsland. Vanaf 1 oktober 2018 stonden belanghebbende en zijn vriendin ingeschreven bij de Duitse burgerlijke stand. Op 30 september 2023 hebben eiser en de vriendin zich uit Duitsland laten uitschrijven. Belanghebbende en zijn vriendin stonden van 27 juni 2018 tot 10 januari 2022 in Nederland in de BRP ingeschreven op een adres van een huurwoning. Belanghebbende en zijn vriendin hebben op 13 juni 2018 een koop-/aanneemovereenkomst gesloten voor een koopappartement in Nederland. Belanghebbende had in de jaren 2018 t/m 2020 verschillende abonnementen in Nederland. Belanghebbende heeft voor het jaar 2018 alleen aangifte gedaan van het loon van de Nederlandse profvoetbalclub. Voor de jaren 2019 en 2020 heeft belanghebbende, na daartoe te zijn uitgenodigd en aangemaand, geen aangifte ingediend. Verder heeft voor de jaren 2018 t/m 2020 correcties aangebracht en heeft daarbij het loon van A tot het belastbare inkomen uit werk en woning gerekend. In geschil is onder meer waar belanghebbende in de periode van 27 augustus 2018 t/m 31 december 2020 zijn woonplaats had. De rechtbank oordeelt eerst dat voor de jaren 2019 en 2020 sprake is van omkering van de bewijslast, omdat belanghebbende niet de vereiste aangifte voor die jaren heeft gedaan. De rechtbank oordeelt verder dat belanghebbende in de onderhavige periode een (bepaalde) duurzame band van persoonlijke aard met Nederland heeft gehad. Belanghebbende heeft de Nederlandse nationaliteit en beschikte in Nederland onder meer over een (huur)woning en over een (te bouwen) woning. Verder woont er familie van belanghebbende in Nederland. Naar het oordeel van de rechtbank kan evenwel niet worden gezegd dat belanghebbende daarmee in de onderhavige periode, alle omstandigheden in aanmerking nemend, (alleen) in Nederland woonde. Belanghebbende woonde in die periode namelijk in Duitsland. Hij werkte daar fulltime en heeft het overgrote deel

van zijn tijd (met zijn vriendin) in Duitsland doorgebracht. Van een dubbele woonplaats is volgens de rechtbank geen sprake. Ook als ervan wordt uitgegaan dat belanghebbende in de onderhavige periode (ook) in Nederland woonde, is belanghebbende voor de toepassing van het verdrag in de onderhavige periode inwoner van Duitsland, aldus de rechtbank. Belanghebbende was in de onderhavige periode (tevens) fiscaal inwoner van Duitsland. Het enkel aanhouden van een woning voor eigen gebruik volstaat namelijk om als inwoner van Duitsland, en daarmee als onbeperkt belastingplichtige voor de heffing van Duitse inkomstenbelasting, te worden aangemerkt. De Duitse fiscus heeft belanghebbende dan ook voor de periode van 27 augustus 2018 t/m 30 juni 2023 als fiscaal inwoner aangemerkt. Verder heeft belanghebbende aannemelijk gemaakt (2018) en doen blijken (2019 en 2020) dat hij op basis van het verdrag inwoner van Duitsland is. De persoonlijke en economische betrekkingen van belanghebbende zijn gedurende de periode 27 augustus 2018 t/m 31 december 2020 het nauwst met Duitsland. (Beroep gegrond.)

Noot: Molenaar*

Het lijkt voor de hand liggend

Normaliter zal een profvoetballer na een transfer naar een buitenlandse club ook zijn fiscale woonplaats naar dat land verhuizen. Hij (of zij) moet namelijk bijna elke dag bij de nieuwe club trainen, de helft van de wedstrijden in het eigen stadion spelen en voor de andere helft met de bus (of het vliegtuig) vanaf dat stadion naar de uitwedstrijden reizen. Daarvoor is een woonplek in de plaats van de nieuwe club onmisbaar, waarbij er weinig tijd is om terug naar het oude woonland te gaan, behalve tijdens de korte winter- en de iets langere zomerstop. Het is natuurlijk anders als de profvoetballer net over de grens in België of Duitsland gaat spelen en elke dag heen en weer kan rijden, maar in de andere gevallen ligt een fiscale verhuizing erg voor de hand. Maar juist omdat we het allemaal zo logisch vinden, is het goed dat in deze zaak voor rechtbank Den Haag eens getoetst is of deze aanname wel klopt.

Geen Nederlandse aangiften ingediend

Deze profvoetballer geeft de Belastingdienst wel aanleiding om te denken dat hij nog in Nederland zou wonen, want na zijn vertrek naar Duitsland had hij hier nog een huur- en een koopwoning en bleef hij in Nederland ingeschreven staan. Vervolgens reageerde hij niet op de verzoeken om aangifte IB te doen die de Belastingdienst hem stuurde en werden hem ambtshalve aanslagen opgelegd. Wat een slordigheid, zie daar maar weer eens vanaf te komen, want er is hierdoor wel omkering en verzwaring van de bewijslast ontstaan.

Duitsland en daar belasting betalen

De voetballer had bij de Duitse voetbalclub een vierjarig contract getekend en had daar een huurwoning, want de afstand naar Nederland was te groot. Hij stond daar ook ingeschreven, had een Duitse auto en zijn vriendin was met hem meeverhuisd. Hij moest in Duitsland als fiscaal inwoner ook aangiften Duitse IB doen.

Het resultaat was dubbele belastingheffing en dat moest door het belastingverdrag Duitsland-Nederland opgeheven worden, maar de inspecteur was in de bezwaarfase niet bereid geweest om dat te doen, omdat hij vond dat de voetballer inwoner van Nederland was gebleven.

Omkering van de bewijslast

Eerst ging het voor de rechtbank over het uitreiken van de belastingaangiften. De voetballer vond dat hij geen Nederlandse aangiften had hoeven te doen, maar dat klopt niet, want hij stond in Nederland ingeschreven, had hier ook bezittingen en de Belastingdienst kon vermoeden dat hij hier eventueel belasting zou moeten betalen. De rechtbank besliste dat de aangiftebiljetten terecht waren uitgereikt en dat na het niet-indienen omkering en verzwaring van de bewijslast was gaan gelden. Hij moest daarmee zijn eigen onschuld gaan bewijzen, alhoewel dit niet betekende dat de inspecteur maar een willekeurige aanslag mocht opleggen.

Fiscale woonplaats is Duitsland

Vervolgens ging het over de woonplaats, en daarvoor kwam de rechtbank tot de conclusie dat de voetballer wel een bepaalde band met Nederland had gehouden, waardoor hij volgens art. 4 AWR wel in Nederland was blijven wonen, maar dat dit opzij werd gezet door art. 4 van het belastingverdrag, omdat Duitsland het land was geworden waarmee zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst waren (het middelpunt van de levensbelastingen) gedurende de contractperiode met de Duitse voetbalclub. De voetballer had hiervoor de bewijslast en had met pinbetalingen laten zien dat hij heel weinig in Nederland was geweest, maar vooral in Duitsland om er te trainen, wedstrijden te spelen en er tussendoor te verblijven.

Toch ook Nederlandse aangiften

Hiermee bevestigde de rechtbank wat heel vaak de situatie is bij voetballers die in het buitenland gaan spelen: buitenlandse fiscale woonplaats en belastingplicht daar voor het salaris (en het hele wereldinkomen), maar waarschijnlijk toch ook Nederlandse aangifte moeten blijven doen (als buitenlands belastingplichtige) voor de Nederlandse bezittingen, zoals onroerend goed.

* dr. D. (Dick) Molenaar - werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en als onderzoeker verbonden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam